

(Kort bemærkning):

Margrete Auken (SF):

Så bliver jeg altså desværre nødt til at oplyse, men jeg ved godt, at det ikke gør indtryk, at efter at folk er begyndt at køre så stærkt på motorvejen, sker nu 10 pct. af alle drabene og ulykkerne på motorvejene, hvor de slet ikke burde ske, fordi man har fjernet alt andet trafik. 10 pct. sker der.

Jeg ved godt, at justitsministeren i et åbent samråd sagde: Pyt, det er kun 10 pct.; det er der ingen der kan tage alvorligt. Men jeg havde egentlig håbet, at hr. Helge Adam Møller kunne huske, hvad han lærte dengang.

Jeg må også lige sige, at det frygteligste, vi kan sige, er, at man selv skal fornemme, hvordan man kører. Dengang det store fald kom i antal færdselsulykker, var dengang i begyndelsen af 1970'erne, hvor man gik fra at køre efter forholdene til at få faste hastighedsgrænser. Det ved hr. Helge Adam Møller selvfølgelig også godt.

Til det der med, at folk fornemmer det med sig selv: I USA, hvor man har meget mere respekt for det her, fornemmer man med sig selv, at man ikke må køre mere end 65 miles og 55 miles, og det kan man se på adfærden. I Spanien fornemmer man med sig selv, at man må køre som død og helvede – undskyld, som død og et eller andet forfærdeligt. Og så kommer der alt det forfærdelige ud af det. Det fornemmer man med sig selv i Spanien.

Hvis hr. Helge Adam Møller nu lægger op til, at bilisterne igen skal til at fornemme med sig selv, er vi ude i den helt store tragedie. Det havde jeg dog håbet at jeg i hvert fald ikke skulle høre fra hr. Helge Adam Møller, som ved, at det er det absolut farligste, vi kan komme ud i.

Og det der med kontrollen og de højere bøder på motorvejen ved hr. Helge Adam Møller også godt, at vi kan glemme alt om, for der kommer ikke skærpet kontrol.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning.

Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg var glad for, at taleren selv rettede et af de udtryk, der blev anvendt.

(Kort bemærkning):

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har stort set altid et problem med fru Margrete Auken, for masser af gange siger fru Mar-

grete Auken et eller andet, og bagefter siger hun: Det ved hr. Helge Adam Møller godt. Jeg bliver altså nødt til at fortælle fru Margrete Auken, at den, der ved mest om, hvad hr. Helge Adam Møller ved, er mig selv.

Jeg mener ikke det, som fru Margrete Auken pådutter mig. Jeg er helt overbevist om, at der kommer mere kontrol. Jeg er helt overbevist om, at når bilister nu ved, at bøderne ved at overskride de nye hastighedsgrænser på 130 km/t. bliver markant højere end i dag, og når de får at vide, og det bliver kontrolleret, at kører de mere end 160 km/t. på en motorvej, skal de op til en ekstra køreprøve, hvor de i dag skal op på at køre 187 km/t., så får det en indflydelse.

Derfor har jeg altså komplet den modsatte holdning af fru Margrete Auken, der som sædvanlig ikke lytter til noget som helst. Det er altså min holdning, og det er ikke den, som fru Margrete Auken prøver at pådutte mig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 61 stemmer (V, DF og KF) mod 47 (S, SF, RV, EL og KRF).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

30) Tredje behandling af lovforslag nr. L 168: Forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige. (Gennemførelse af EU-rammeafgørelse om den europæiske arrestordre m.v.).

Af justitsministeren (Lene Espersen).

(Fremsat 26/2 2003. Første behandling 14/3 2003. Betænkning 22/5 2003. Anden behandling 27/5 2003. Tillægsbetænkning 3/6 2003).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Line Barfod (EL):

Det er jo et meget vidtgående lovforslag, der af et flertal vil blive vedtaget om lidt, men der er trods alt et par enkelte undtagelser, der kan forhindre, at danske statsborgere bliver udleveret til andre EU-lande, og vi synes, det er vigtigt at få præciseret de undtagelser så meget som muligt.

KL 11.00

Derfor har vi stillet ændringsforslag, som sikrer, at man kan se i selve lovteksten, hvilke grunde der kan være til, at man skal nægte udlevering, så man ikke skal lede i mange forskellige dokumenter. Vi har foreslået, at man præciserer lovteksten, så alle afslagsgrundene bliver direkte nævnt.

Der har været en diskussion om, hvor stor en del af de helt grundlæggende menneskerettigheder i den europæiske menneskerettighedskonvention der skulle med som afslagsgrunde. Det er selvfølgelig et valg, men Center for Menneskerettigheder har peget på, at de mener, det er vigtigt, at det kommer til at fremgå direkte af lovteksten, at man ikke kan udlevere folk, hvis der er tvivl om, at de kan få en retfærdig rettergang. Det mener vi er så væsentligt, at det bør stå direkte i lovteksten, at man ikke kan udlevere til et andet EU-land, hvis der er tvivl om, at man får en retfærdig rettergang. Der bør også lægges så stor vægt på, at det ikke er nok, at det følger af den europæiske menneskerettighedskonvention, at det skal fremgå direkte af lovteksten.

Det vil stadig være et kæmpe problem, hvordan man overhovedet får overbevist en dansk domstol om, at en person ikke har udsigt til at få en retfærdig rettergang i et andet EU-land. Der skal meget til, før en dansk domstol tør sige, at retsvæsenet i et andet EU-land ikke lever op til kravene i den europæiske menneskerettighedskonvention, og vi har jo set i konkrete tilfælde, at selv om Italien gentagne gange er blevet dømt for ikke at overholde den europæiske menneskerettighedskonventions krav til en retfærdig rettergang, har Danmark alligevel ikke villet afslå at udlevere andre landes statsborgere.

Nu kan danske statsborgere altså også udleveres. Dermed kan der komme langt flere udleveringssager end tidligere, og vi mener, det er

vigtigt at få præciseret, at det skal kunne kræves, at man ikke bliver udleveret, hvis man ikke er sikker på at få en retfærdig rettergang. Det synes vi skal stå direkte i teksten, og det er det, vores ændringsforslag går ud på.

Søren Krarup (DF):

Dansk Folkeparti er meget stærk modstander af den europæiske arrestordre, men på udvalgs-mødet i går herskede der nogen forvirring – hovedskylden var min – vedrørende de to ændringsforslag, som er stillet af Enhedslisten.

Vi sagde ikke tilstrækkelig klart, at vi støtter dem. Det er derfor ikke kommet med i betænkningen, og jeg vil kun udtale her, at Dansk Folkeparti støtter de to ændringsforslag, som Enhedslisten har stillet, fordi de trods alt er en bevægelse i den rigtige retning, nemlig en minimal sikring af den retssikkerhed, man i øvrigt sætter over styr med dette lovforslag.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 24 stemte for, 81 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Forhandling

Line Barfod (EL):

Den europæiske arrestordre er jo i sit omfang utrolig omfattende. På det strafferetlige område er den lige så omfattende, som Den Økonomiske og Monetære Union er på det økonomiske område.

Når det har drejet sig om økonomi, har man hidtil her i Danmark spurgt befolkningen, haft store offentlige debatter og haft folkeafstemninger. Men når det drejer sig om at kunne udlevere folk til at blive sat i fængsel, mener man altså ikke, at det er noget, befolkningen skal spørges om og tage stilling til, og jeg synes, det er lidt tankevækkende, at vi er kommet så langt ud i et demokratisk samfund, at vi synes, det er vigti-

gere at tage stilling til økonomien end at tage stilling til, hvilke regler der skal gælde, for at man kan sættes i fængsel.

Kl. 11.05

Jeg synes, det er dybt problematisk, at sidste år vedtog et stort flertal her i Folketinget på kun 1 måned at tilslutte sig den europæiske arrestordre og dermed gøre EU til ét retligt område på samme måde, som man tidligere har gjort EU til ét økonomisk indre marked. Der er ingen, der ved, hvad det reelt kommer til at betyde, og der er ingen, der kan overskue det.

Man sagde direkte, da man lavede rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre, at den bygger på tillid. Tillid er jo udmærket, men lige fra man begyndte at opbygge demokratierne og skabe retsstaten, har man altså ment, at med hensyn til noget så væsentligt som at sætte folk i fængsel er det ikke nok kun med tillid. Her skal der være nogle klare regler, der sætter grænser for, hvad myndighederne kan.

I flere hundrede år har det været en retstradition, at borgeren skulle vide, hvad loven sagde. Man skulle kende loven, og man skulle vide, hvad man kunne blive straffet for. Men fra 1. januar 2004 skal man altså ikke kun kende loven i sit eget land, men kende loven i samtlige 15, snart 25 EU-lande, hvis man vil vide, hvad man kan blive straffet for, og det er altså ganske meget at skulle sætte sig ind i, hvis man vil forhindre, at man kommer til at begå en forbrydelse og bliver sat i fængsel. Fremover vil man kunne straffes for at have begået noget, man ikke ville blive straffet for i Danmark.

Justitsministeren skal have den lille ros, at hun har brugt de fleste af de muligheder, der er for at indsnævre omfanget af den europæiske arrestordre, så der er lidt begrænsninger for, hvornår man kan blive udleveret. Det glæder mig også, at med hensyn til det spørgsmål, som Enhedslisten har rejst om de psykisk syge og de udviklingshæmmede, har justitsministeren oplyst i et svar til Retsudvalget, at hvis der er tale om, at en person er uhelbredelig fysisk eller psykisk syg, vil udleveringen blive udsat på ubestemt tid. Det betyder, at vi i hvert fald kan være sikre på, at vore udviklingshæmmede ikke bliver udleveret til at blive sat i fængsel i andre lande, og det er i hvert fald et lille fremskridt.

For kort tid siden gik det pludselig op for mange af os, at arrestordren har tilbagevirkende kraft. Man kan selvfølgelig sige, at da Folketinget hastebehandlede sagen færdig på 1 måned sidste år, burde man have opdaget det, men det

var der altså bare ingen af os der gjorde. Man kan også diskutere, om det ikke var Justitsministeriets opgave at gøre Folketinget opmærksom på, at Folketinget skulle tage stilling til, om arrestordren skulle have tilbagevirkende kraft eller ej.

Rent faktisk havde vi haft muligheden sidste år. Sidste år kunne Folketinget have besluttet, at arrestordren ikke skulle have tilbagevirkende kraft, og at danske statsborgere ikke skulle kunne udleveres for noget, de havde begået før 1. januar 2004. Men den mulighed blev Folketinget ikke gjort opmærksom på, derfor har Danmark ikke afgivet en sådan erklæring, og derfor har arrestordren tilbagevirkende kraft.

Vi har stillet en række spørgsmål for at få afklaret omfanget, og heldigvis – kan man sige – vil man i hvert fald ikke kunne blive udleveret for at have begået noget, der ikke er strafbart i Danmark, før 1. januar 2004. Men det er alligevel utroligt, at man vedtager noget så omfattende, som tilbagevirkende kraft jo er, uden at Folketinget bliver gjort opmærksom på, at der var altså en mulighed for at forhindre i hvert fald den del af forslaget, der handlede om tilbagevirkende kraft.

Jeg håber, justitsministeren vil komme med en forklaring på, hvorfor Folketinget ikke blev gjort opmærksom på, at man skulle tage stilling til, om arrestordren skulle have tilbagevirkende kraft, når vi sidste år havde mulighed for at afgive en erklæring om, at arrestordren ikke fik tilbagevirkende kraft for danske statsborgere.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

I morgen, den 5. juni, er det grundlovsdag, og det vil sige, at vi endnu en gang fejrer den grundlov, der blev givet første gang den 5. juni 1849.

N.F.S. Grundtvig var medlem af Den Grundlovgivende Rigsforsamling, og hans bidrag til grundloven bestod i, at i al retsforhandling skulle der herske mundtlighed og offentlighed. Enhver skulle vide, hvad man blev anklaget for, og man skulle have mulighed for at svare på det, og det vil naturligvis sige, at det skulle foregå på ens modersmål, så man kunne svare for sig.

Kl. 11.10

Jeg synes, at det, der nu sker med dette lovforslag om den europæiske arrestordre, er, at man ganske afgørende angriber den retlighed,

der følger af, at man er statsborger i dette land og skal kunne svare for sig, når man anklages for retten. Derfor synes jeg, det skal siges ved denne lejlighed, at det ikke blot er et slag mod retssikkerheden, men også mod det danske statsborgerskab og dermed i virkeligheden et kraftigt slag mod den grundlov, der vil blive fejret i morgen under udfoldelse af alskens fraser.

Som dette lovforslag viser, har man allerede sat noget over styr, som faktisk burde være uopgiveligt. Vi siger klart nej til lovforslaget som helhed, og jeg ville ønske, at alle ville gøre det, netop i respekt for den grundlov, vi skal fejre i morgen.

Første næstformand (Svend Auken):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Der har været rejst megen kritik af dette lovforslag i forbindelse med den lange sagsbehandling, som også har en forhistorie i Europaudvalget, men jeg føler trang til at tage ordet ved denne tredje behandling, netop for at sige, at der er mange gode grunde til at stemme for lovforslaget.

Det Radikale Venstre stemmer for lovforslaget, fordi vi synes, det er rigtigt, at personer, som har begået eller er mistænkt for at have begået forbrydelser, bliver udleveret til det land, hvor forbrydelsen efterforskes. Det er jo sådan, at når man rejser på ferie i et andet land – det er måske især henvendt til fru Line Barfod, som sagde, at nu skal man kende lovgivningen i 25 lande – og kommer til at begå en lovovertrædelse, er der ikke nogen kære mor, der kan forhindre en i at blive retsforfulgt det pågældende sted. Man er selvfølgelig nødt til at erkende, at alle, der rejser i de europæiske lande og i alle lande i verden i øvrigt, er hjemfalden til straf, hvis de overtræder landets love.

Lovforslaget her handler om, at hvis en dansker, som er kommet hjem fra udlandet, er mistænkt for at have begået en lovovertrædelse i udlandet, kan vedkommende udleveres til det land, hvor forbrydelsen menes at være begået. Det synes jeg er et indlysende rigtigt princip, hvis der er tale om en kreds af lande, som har nogenlunde den samme retsopfattelse.

Der har været eksempler på, at vi her i Danmark har været meget interesseret i at få udleveret udenlandske lovovertrædere, som har begået lovovertrædelser i Danmark, til retsforfølgelse i

Danmark. Efter bankrøveriet i Århus, hvor der skete voldsomme begivenheder, kunne vi ikke få udleveret de mistænkte franske bankrøvere. Retssagen skulle foregå i Frankrig, og hele retshandlingen måtte flyttes til Frankrig, fordi de pågældende personer ikke kunne udleveres til Danmark.

Der er gode grunde til at foretage dette – det skal indrømmes – meget vidtgående skridt. Men det er et vigtigt skridt, og det er et fuldt betryggende skridt, synes vi i Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Elisabeth Arnold siger, at hvis man rejser til udlandet, skal man kende lovgivningen, og hvis man bliver taget på fersk gerning, risikerer man også at blive straffet. Ja, men forskellen er jo netop, at her vil man også kunne blive udleveret for noget, man har begået i sit eget land. Man vil kunne blive udleveret for at have begået noget her i Danmark, som formelt set er strafbart, men som der overhovedet ikke straffes for i Danmark, så der ikke bliver rejst nogen sag mod én, men alligevel kan man risikere at blive udleveret til et andet EU-land.

Problemet opstår selvfølgelig især i forbindelse med alt det, der samtidig er indført om terrorlovgivning osv. Nu kan man jo straffes, hvis man gør noget imod et lands magthavere, og med den udvikling, vi ser i Italien og andre steder, kan vi altså risikere, at danske statsborgere bliver udleveret til andre EU-lande for at have foretaget sig noget, vi her i Danmark opfatter som en væsentlig del af demokratiet, men som man i andre lande måske kunne finde på at opfatte som noget, der var rettet imod magthaverne, og man derfor kræver folk udleveret. Det er altså ikke kun folk, der rejser til udlandet, som bliver omfattet af arrestordren.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Elisabeth Arnold har ret i, at den sag, hvor en dansk politibetjent blev slået ihjel, var en ganske rædselsfuld sag. Men det, det drejer sig om med den europæiske arrestordre, er jo, at man kan sigtes for en forbrydelse, der har 1 års strafferamme eller 3 års strafferamme, hvis man ophæver kravet om dobbelt strafbarhed og går over i positivlisten, så det er jo en helt, helt anden type forbrydelser end den forbrydelse, fru Elisabeth Arnold talte om.

Vi har også et andet problem: hvis man som sigtet er usikker på, om man får en fair retssag, skal man selv dokumentere over for en dansk domstol, at man er usikker, og det vil sige, at man selv har bevisbyrden. Det har vi jo erfaret, bl.a. med den sag, vi diskuterede under førstebehandlingen, hvor to danskere var et forkert sted med nogle forkerte mennesker i en bil. De fik ikke nogen forsvarer, for hvis man skal have en forsvarer i Grækenland, har man samtidig antydnet, at man er skyldig. De fik heller ikke en tolk, der kunne tolke på en måde, som de kunne forstå, og det vil sige, at de ikke fik nogen fair retssag. Men ikke desto mindre blev de jo idømt 6 års fængsel.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Den sag, fru Anne Baastrup netop omtalte, foregik i Grækenland, og de personer blev i øvrigt ikke udleveret. De var på stedet, de blev taget på fersk gerning og måtte finde sig i den, efter hvad vi kan se, meget summariske behandling.

Jeg er godt klar over, at man kan finde eksempler på, at personer kan begå noget her i Danmark, som vil blive opfattet som ulovligt i et andet land, fordi der er tale om en statsborger fra et andet land. Der kan findes eksempler på overtrædelse af den irske abortlovgivning i Irland og på andre områder, bl.a. fordi den seksuelle lav-alder osv. er forskellig i de forskellige lande. Men vi mener fra Det Radikale Venstres side, at alle disse forskellige betænkeligheder, som med rette er blevet rejst, er blevet vendt og drejet i udvalget på en kompetent og grundig måde, og at der er taget højde for positivlister og forskellige muligheder for undtagelser og nægtelse af udlevering. Derfor mener vi, det er betryggende.

Det er vigtigt, at vi har så gode muligheder som muligt for at efterforske forbrydelser, som er grænseoverskridende, og efterforskningen skal selvfølgelig foregå der, hvor forbrydelsen er sket. Det er her, man har bedst mulighed for at gøre det på en fornuftig og ordentlig måde, det er her, sporene er, det er her, vidnerne er, og det er det jeg synes er det altafgørende.

Jeg synes faktisk, at de betænkeligheder, som fru Anne Baastrup og fru Line Barfod fuldstændig berettiget er kommet frem med, er blevet gennemgået meget grundigt i udvalget, og jeg mener ikke, der er rimelig grund til at have alle disse betænkeligheder.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg håber da selvfølgelig, fru Elisabeth Arnold har ret i, at der ikke vil være nogen, der kommer i klemme, men det er der bare ingen sikkerhed for, for det er jo ikke nogen grundig behandling, lovforslaget har fået.

Hvis man skal indføre en større mulighed for at kunne udlevere landene imellem – hvis man virkelig vil lave EU til ét retligt område, som man nu har gjort, og vil sikre retssikkerheden – skal man først sætte sig ned og gennemgå meget grundigt, hvordan man kan gøre det: Hvad er det for nogle forbrydelser, der er så vigtige, at de skal være omfattet? Hvilke minimumskrav skal der stilles til en retfærdig rettergang, osv.?

Men det har man jo ikke gjort. Man er startet omvendt med at sige: Nu laver vi ét retligt område, og så kan vi bagefter tage én forbrydelse ad gangen og efterhånden gennemgå, hvad der skal straffes, og hvad der ikke skal straffes, og så kan vi bagefter begynde at se på, hvordan retsplejen skal være, osv. Man er startet bagfra, og det betyder, at der er en masse mennesker, der kan risikere at komme i klemme og blive sat i fængsel, for det er jo det, der bliver konsekvensen. Det er ikke økonomi, det handler om, det er mennesker, der bliver sat i fængsel, og det er det, vi er så bange for.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Fru Elisabeth Arnold har ret i det græske eksempel, for det handler jo om folk, der var dernede. Men det, jeg ville påvise, er, at der findes rent faktisk lande i EU, som efter manges mening ikke gennemfører fair retssager, og det er den, der skal udleveres fra Danmark, som selv skal dokumentere, at der er en risiko for, at han ikke får en fair retssag, og derfor synes jeg, vi har et grundlæggende problem med den europæiske arrestordre. Men jeg vil medgive fru Elisabeth Arnold, at det har man også kunnet se fra Justitsministeriets side, og i udformningen af lovgivningen har Justitsministeriet i den grad medtaget alle de muligheder, som ligger i den europæiske arrestordre.

Vores ændringsforslag viser bare, at der er to områder, man ikke har taget med. Det er ærgerligt, men det er ikke noget bevis for, at der var hastværk, da Justitsministeriet lavede lovforslaget. Der var derimod hastværk, da den europæiske arrestordre blev banket igennem sammen

med hele terrorpakken tilbage i efteråret 2001 umiddelbart efter den 11. september.

Kl. 11.20

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil blot sige til sidst, at det er klart, at det er de danske domstole, der skal afgøre, hvilke personer der bliver udleveret, og at de selvfølgelig også må kigge på, hvad det er for nogle lande, man udleverer til – hvilke skrækeksempler eller hvilke betænkeligheder som kan knytte sig til det enkelte land.

Om selve sagsbehandlingen vil jeg godt sige til fru Anne Baastrup, at det er rigtigt, at grundigheden har været til stede i Folketingets Retsudvalg, og der har ikke været noget som helst at klage over. Men den europæiske del af behandlingen af arrestordren har været meget hurtig, og det hænger selvfølgelig sammen med, at den kom på baggrund af terrorhandlingerne den 11. september.

Arrestordren har faktisk ligget på Europaudvalgets bord i årevis, fordi mange lande i Europa ikke syntes, de ville udlevere deres egne statsborgere til retsforfølgelse i andre EU-lande. Men efter 11. september var der pludselig mange, der indså, at vi bliver nødt til at have et stærkere retspolitisk samarbejde mellem landene i f.eks. EU, hvor der er så megen og så fri grænsepassage. Det er selvfølgelig et problem, som vi efterfølgende har måttet behandle godt i Retsudvalgets behandling af sagen, og det synes jeg faktisk man er kommet ganske langt med, og derfor stemmer vi uden betænkeligheder for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er jo ikke tilfældigt, at sagen har ligget i Europaudvalget i mange, mange år. Det skyldes jo, at man ikke har kunnet overskue at opgive den dobbelte strafbarhed, men den er opgivet nu, og det vil sige, at man kan udleveres til et andet land for en forbrydelse, der ikke er strafbar i Danmark. Positivlisten har jo eksempler på forbrydelser, som ikke er strafbare i Danmark, plus at man går ned til en strafferamme på 3 år, hvis det drejer sig om de forbrydelser, som ikke er strafbare i Danmark, og det er jo det, der er problemet. Det er lige præcis de ekstremt svære ting, der gjorde, at landene diskuterede i så mange år.

Men så sprang man til hovsabeslutningen i slutningen af november 2001, og det synes jeg ikke er sagligt og forsvarligt. Det er ikke en kritik af Justitsministeriet, og det er slet ikke en kritik af den måde, vi har behandlet lovforslaget på i Retsudvalget. Det er bare gået for hurtigt i EU.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Elisabeth Arnolds bemærkninger lyder, som om det er fastslået, at de mennesker, der skal udleveres, er forbrydere. Men det, der er tale om, er jo, at de skal udleveres på mistanke, og at danske domstole ikke kan afslå udlevering, selv om de er fuldstændig overbevist om, at personen er uskyldig. Selv om man møder op ved den danske domstol og kan dokumentere, at man var et helt andet sted på det tidspunkt, hvor myndighederne i Grækenland eller Portugal, eller hvor det nu er, siger, at man har begået en forbrydelse, skal man alligevel udleveres, og så kan man altså komme til at sidde varetægtsfængslet i ganske lang tid i Grækenland eller Portugal, eller hvor det nu er, før det bliver afgjort, om man er skyldig eller ej.

Der er mange ting, der ikke er taget højde for, og jeg tror, fru Elisabeth Arnold glemmer, at det ikke er noget, som de, der arbejder på området, har ønsket. Både politi, anklagemyndighed, dommere og advokater mener, at arrestordren er alt for vidtgående, og de jurister, der i årevis har beskæftiget sig med strafferet, har aldrig troet, at arrestordren ville blive indført, fordi den er alt, alt for vidtgående og fuldkommen uoverskuelig. Man har ikke lavet det grundige arbejde, der skulle til, hvis der skal indføres udlevering for bestemte, meget grove, konkrete forbrydelser, men har i stedet bare lavet EU til ét retligt område.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold, og derefter er det justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg sagde noget før, som ikke er fuldstændig dækkende. Jeg sagde, at sagen har ligget i Folketingets Europaudvalg i mange år, men den har såmænd også ligget i EU's Ministerråd i mange år, for der har jo været en generel modvilje mod at udlevere egne statsborgere til retsforfølgelse i et andet EU-land eller et andet land i det hele taget.

Danmark har endda været så privilegeret, at vi i lang tid har haft en aftale med de øvrige nordiske lande om at udlevere til dem, også for mindre forbrydelser, så derfor har skridtet i og for sig været meget mindre for Danmarks vedkommende end for andre EU-landes. De øvrige EU-lande har skullet tage hele skridtet fra nul-punktet til pludselig at skulle udlevere til andre lande, og derfor har skridtet været ganske meget større for dem, end det har været for Danmark, og det bliver meget interessant at se, hvordan det kommer til at fungere i praksis.

Jeg synes ikke, vi fra dansk side har haft specielt store vanskeligheder ved at tænke den tanke, at danske statsborgere skal kunne udleveres til retsforfølgelse i et andet land, for de kan jo udleveres til de øvrige nordiske lande. For andre lande i EU har det derimod været et meget, meget stort skridt, og derfor er det spændende at se, hvor meget arrestordren så bliver brugt i praksis. Men behovet har været til stede. Det kan vi jo se af de retssager, som det har været nødvendigt at flytte til andre lande, fordi man ikke har ønsket at udlevere de mistænkte personer, som i øvrigt senere blev fundet skyldige.

Kl. 11.25

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning, så justitsministeren må vente lidt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg vil gerne spørge fru Elisabeth Arnold, om hun ikke er enig med mig i, at dette er begyndelsen til en fælles europæisk retsorden.

Så vil jeg også spørge: Hvorfor har de partier, som stemmer for den europæiske arrestordre, overhovedet ikke været interesseret i at diskutere det overordnede perspektiv?

Jeg er fuldstændig enig i det udsagn, der er fremkommet heroppefra: at det er langt vigtigere og langt værre end en fælles mønt. En fælles europæisk retsorden betyder jo simpelt hen, at alle de retstraditioner, der kun kan udfolde sig på et sprog, som den tiltalte forstår, nedbrydes.

Dansk Folkeparti agter at tage det danske statsborgerskab alvorligt. Et flertal i Folketinget har gennem mange år gjort statsborgerskabet til grin ved at kaste det i grams, indtil vi nu har fået strammet reglerne, og nu siger man: For resten er vi fuldstændig ligeglade med det danske statsborgerskab.

Hvor man før beskyttede danske statsborgere, der var tiltalt i udlandet, udleverer man dem nu, og det vil vi ikke være med til.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Elisabeth Arnold, og så håber jeg, vi giver plads til justitsministeren.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, det lover jeg, hr. formand.

Jeg vil blot sige til hr. Jesper Langballe, at i årtier har Danmark udleveret danske statsborgere til retsforfølgelse i de andre nordiske lande.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det elendige argument hørte vi jo også ved førstebehandlingen af sagen. Men fru Elisabeth Arnold ved jo udmærket, at der er en fælles retstradition i de nordiske lande, og at der er et sprogfællesskab, som gør, at det er ret og rimeligt, at vi til en vis grad har en fælles retsorden.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror ikke, at debatten her under tredjebehandlingen vil flytte afgørende rundt på de politiske skel, der findes.

Jeg må sige, at jeg er meget enig med fru Elisabeth Arnold, som jeg synes har argumenteret meget klart og tydeligt for, hvorfor den europæiske arrestordre er nødvendig, og hvorfor denne politiske beslutning er en rigtig beslutning.

Jeg tror, alle kan være enige om, at det er et meget vidtgående skridt, vi tager. Ikke desto mindre ser jeg det sådan set som et naturligt skridt i forbindelse med, at vi har fået et tættere samarbejde mellem de europæiske lande og derfor også har fået større og større tillid til hinandens systemer. Jeg tror ikke, der er nogen, som ikke har det synspunkt, og jeg ville være ked af det, hvis konklusionen af debatten blev, at man ikke har tillid til retssystemerne i de øvrige europæiske lande og ikke mindst ansøgerlandene, som jo snart bliver fuldgældige medlemmer af EU, så vi også kan udlevere vore egne og andre statsborgere til dem.

Et eller andet sted kan det altså godt undre, at f.eks. et parti som Dansk Folkeparti, der normalt er et rigtigt lov og orden-parti, forfægter og forsvare det synspunkt, at hvis to danskere begår et væbnet røveri i Spanien, og den ene bliver snuppet i Spanien, mens den anden smutter hjem til Danmark, skal de have en forskellig be-

handling, og at det, at man er dansk statsborger, skulle give et helle og en beskyttelse, som man på ingen som helst måde fortjener.

Men jeg medgiver gerne, at det er et vidtgående skridt, og at der har været mange problemer i sagen. Det er også derfor, vi ved udarbejdelsen af lovforslaget har valgt at anvende så godt som alle de muligheder for afslag for at få nogle håndtag, som kan bruges i forbindelse med arrestordren.

Der har været et par spørgsmål, som nærmest har handlet om det processuelle og det tekniske. Jeg er glad for, at ikke mindst Retsudvalgets formand, fru Anne Baastrup, har tilkendegivet, at også de, der ikke vil stemme for forslaget, synes, at behandlingen har været grundig. Vi har haft forslaget i Folketinget a to gange, og det er fuldstændig korrekt, at behandlingen af den EU-politiske del gik hurtigt. Den efterfølgende behandling har så været lang, men jeg ser det sådan set kun som en god ting, at vi har brugt tid på at behandle det her.

Kl. 11.30

Fru Line Barfod stillede et enkelt konkret spørgsmål, der gik på ikrafttræden og tilbagevirkende kraft, og der vil jeg sige, at i forbindelse med beslutningsforslaget, B 93, fremgår det faktisk ret klart både på siden, der vedrører artikel 26, 27 og 28, og igen senere på siden om overgangsbestemmelser, hvor det hele er optrykt, hvordan tidsgrænserne er, og hvornår beslutningerne skal træffes. Så det er altså fremgået meget klart af beslutningsforslaget.

Men jeg tror, det korte af det lange er, at vi nok ikke nærmer os hinanden mere i dag ved at tage en lang debat, for jeg tror, at det helt grundlæggende nok drejer sig om, hvorvidt man synes, det her er den rigtige vej at gå eller ej.

Jeg synes, det har været den rigtige vej at gå, og jeg synes som sagt, at fru Elisabeth Arnold har argumenteret meget fint politisk for, hvorfor det her skridt også er et skridt i den rigtige retning.

Men jeg vil gerne tilkendegive, at jeg synes, det har været godt under udvalgsbehandlingen, at vi har haft tid til også at diskutere nogle af de mere problematiske ting, også få præciseret, hvilke muligheder vi har for at afslå eller udsætte en udlevering. Det burde i hvert fald være

med til at være en vis form for beroligelse for dem, der nærer bekymring.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg er helt enig med justitsministeren i, at vi nok ikke får overbevist hinanden under denne debat. Men det, som jeg synes er væsentligt, som vi så må diskutere videre, er: Hvordan sikrer vi, når der skal træffes den type meget, meget vidtgående beslutninger – denne her er jo så vidtgående, at man, hvis det havde drejet sig om økonomi, havde lagt den ud til folkeafstemning – at vi der klart bliver gjort opmærksom på, at her er noget, Folketinget skal tage stilling til? Ligesom vi klart har skullet tage stilling til, om vi ville udlevere folk for at have begået noget i Danmark, der ikke var strafbart i Danmark, altså bruge de undtagelsesmuligheder, der var. Hvorfor er Folketinget så ikke også blevet gjort klart opmærksom på, at der skulle afgives en erklæring i forbindelse med behandlingen sidste år?

For det er ikke nok at henvise til, at det kan man læse inde i de der kringlede paragraffer. Jeg vil sige, at når der ikke er en eneste i Retsudvalget, der har opdaget, at arrestordren havde tilbagevirkende kraft, synes jeg godt, jeg kan tillade mig at sige, at det ikke kun er mig, der så har sovet i timen.

Når der ikke er en eneste af de eksperter, der har beskæftiget sig med det, som har været opmærksom på det, så er det nok ikke kun mig, der har sovet i timen. Så jeg håber, vi fremover kan få en aftale med Justitsministeriet om, at vi bliver gjort opmærksom på noget så væsentligt.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 80 stemmer (V, S, KF, RV og KRF) mod 24 (DF, SF og EL); 1 (TF) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

31) Tredje behandling af lovforslag nr. L 169: Forslag til lov om ændring af lov om forsikringsaftaler, lov om erstatningsansvar og lov om kreditaftaler. (Nye regler i forsikringsaftaleloven om begrundelsespligt, lempelsesregel ved afgivelse af urigtige oplysninger, præmiebetaling, vejledning om acontobetaling og direkte krav ved skadevolders konkurs m.v. samt ændring af rentesatsen i visse formueretlige love).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 26/2 2003. Første behandling 14/3 2003. Betænkning 22/5 2003. Anden behandling 27/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 102 stemmer (V, S, DF, KF, SF, RV, EL og KRF); 1 (TF) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

32) Tredje behandling af lovforslag nr. L 184: Forslag til lov om ændring af lov om svangerskabsafbrydelse og lov om sterilisation og kastration. (Fosterreduktion, svangerskabsafbrydelse på privathospitaler og ophævelse af bopælskrav).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 12/3 2003. Første behandling 3/4 2003. Betænkning 15/5 2003. Anden behandling 23/5 2003).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 101 stemmer (V, S, DF, KF, SF og RV) mod 6 (EL og KRF); 1 (TF) stemte hverken for eller imod.

Kl. 11.35

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

33) Tredje behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om ændring af straffeloven og retsplejeloven. (Bekæmpelse af rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet).

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 23/4 2003. Første behandling 5/5 2003. Betænkning 22/5 2003. Anden behandling 27/5 2003. Tillægsbetænkning 3/6 2003).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Forhandling

Anne Baastrup (SF):

Underoverskriften til dette lovforslag fører Folketinget ud i en vildfarelse. Det her lovforslag har ikke noget at gøre med bekæmpelse af rockerkriminalitet og anden organiseret kriminalitet. Det, man gør ved at indføre civile agenter og hemmelig retspleje med henblik på at jage rockere og organiseret kriminalitet, er forkert.

Der indføres civile agenter og hemmelig retspleje for alle typer forbrydelser, hvor strafferammen er mere end 6 år. Det drejer sig om voldtægt, mandatsvig, røveri; mange typer forbrydelser, som vel er alvorlige, men hvor man under falsk varebetegnelse bilder Folketinget ind, at dette forslag udelukkende drejer sig om bekæmpelse af rockerkriminalitet.

SF har forsøgt at påpege det ved flere lejligheder i de adskillige samråd og spørgsmål, vi har haft her i salen, og vi har derfor stillet et æn-